

Ivo Sumec – PARTE POVERA

lumeni.cz, 4.5.2018

Od 25. 4. 2018 probíhá v prostorách NKP Důl Michal v Ostravě výstava malíře Ivo Sumce pod názvem PARTE POVERA. Autor zde prezentuje svou aktuální tvorbu, jejíž materiálovou platformou mj. tvoří asfalt, popel, dehet, hlína, prach a sníh.

Jako kompenzace za materiálový diskomfort nabízí tvůrce svému divákovi takový obraz každodennosti, jehož malířskou pointou je synchronicita bytostných obsahů a formální elementárnosti. Kurátorem výstavy je Tomáš Koudela.

Ivo Sumec (*1970, Frýdek-Místek) studoval na Pedagogické a Filozofické fakultě Ostravské univerzity. Sumec působil na počátku 90. let jako kurátor galerie Fiducia ve Frýdku-Místku a v roce 1995 přesunul její činnost do Ostravy. Zde rozšířil svůj okruh působnosti, protože od roku 2003 působí na Fakultě umění Ostravské univerzity jako asistent prof. Daniela Balabána. V současné době autor žije a tvoří v Ostravě a Prostřední Bečvě.

Prostor, v němž Ivo Sumec svá díla vystavuje, tvoří integrální celek. „Industriální chrám“ – Galerie Dolu Michal – se touto výstavou stává sjednoceným organismem místa a díla, výrazu, techniky i tematiky. Vysvětlením unikátní tvarové, obsahové a materiálové sounáležitosti vystavených maleb s prostorem cechovny a přilehlých výstavních sálů budiž informace odkazující ke vzniku oněch jen výjimečně kolorovaných velkoformátových pláten. Byla totiž zhotovena přímo na Dole Michal. V lednu roku 2018 si Sumec pronajímá ateliér v prostorách Dolu a od té doby konfrontuje své již dříve připravené vizuální koncepty s géniem loci Galerie.

Autor ve svých dílech interpretuje každodenní skutečnost ve formě krajin a zátiší, jejichž sjednocujícím konceptem je setkání s neobyčejnou obyčejností, respektive s obyčejnou neobyčejností lidského pobývání na této planetě. Divák je konfrontován s torzy předmětů, které denně míváme bez povšimnutí – pneumatiky, kýble, hrnky, elektronika – v další rovině. Každodennost je zastoupena nejen v obsahu, ale i ve volbě materiálů, které přebírají roli barvy. Předměty zachycuje osamělé, často opotřebované, s důrazem na jejich tvar a povrch. Jde o snahu zachytit a interpretovat nevšední krásu v naprosté všednosti. Ke své tvorbě využívá materiály jako popel, dehet, hřebíky, sůl či asfalt, které umocňují případnou nutkavou potřebu nahlédnout v jeho obrazech samotný smysl existence celé společnosti.

Samotný název výstavy odkazuje v jednom ze svých významových plánů k italskému výtvarnému hnutí Arte Povera, jehož výtvarný projev byl signifikantně ukotven v nejchudších materiálech. Readjustací liter názvu tohoto výtvarného kontextu se před nás staví autorský odkaz nejen k naší hyperkonzumní realitě, jejíž duchovní vyprázdněnost jde ruku v ruce s materiálovou insuficiencí, ale i k možnosti její identifikace s místem (kde se setkává periferie se svou periferií – v Ostravě – v Michálkovicích) a věčností (jejíž kritéria nás staví ve svých nejautentičtějších formách právě do této a žádné jiné lepší či vznešenější skutečnosti).

Autorem vybraná díla zachycují každodenní jsooucn, jeho rapidní vývoj a změnu. Vše začíná vedutou města neměsta a země nezemě nad níž se tyčí fosforeskující monstra vysokonapěťových sloupů (Mapa a území, lak, akryl a dřevo na plátně, 2016). Následně je zorné pole diváka konfrontováno asfaltovou stopou brzdne dráhy semišového triptychu (Burn it out, asfalt na textilu, 2018). Pak je jeho pohled zaměřen na modrou rukojeť obyčejného rezivého kýble (Kýbl, hlína, akryl a tuš na plátně, 2018), aby vzápětí skončil na jeho dně (Kýbl II, hlína, akryl a tuš na plátně, 2018). V další místnosti nás z levé strany vítá portrétní diptych rozmláčeného náhrobku (Náhrobek, hlína a akryl na plátně, 2018) a z pravé strany k nám doléhá monotónně zelenkavá modlitba, již se za odpuštění hříchů přimlouvá u beskydského horizontu benzinka za Frýdlantem (Benzínka II, akryl, asfalt a dřevo na plátně, 2016). Ještě stále nejsme u cíle naší výtvarné pouti a z poslední místnosti před cechovnou jen namátkou vybíráme rudý svěrák na rudém pozadí (Under pressure, akryl na plátně, 2018), šedé vázy (Recyklace, akryl a asfalt na plátně, 2018) a kůru stromů – hnědou a zelenou (Hrom do toho, akryl, písek, dřevo a grafit na plátně, 2017). Tu je autor naposledy Sumcem naturálně barevným. Cechovna budiž pomníkem černé a bílé, budiž industriální svatyní z ojetých pneumatik, dálničních přivaděčů a křižovatek, jejichž tyrkys se vpíjí do zrcátek flitrů a do téměř – téměř neviditelné šmouhy levných pigmentů z hobbymarketu.

J

istota a výtvarný nadhled, pod jejichž vedením autor připravil komplexní divácky silný vizuální zážitek, představují nesrozumitelnost předmětného světa transformovanou do vizuálních struktur a znaků, které vedle svého primárního významu zprostředkovávají významy další. Koncept výstavy i v souvislosti s vybraným surovým prostorem, ve kterém jsou díla prezentována, je velmi povedený a nutí diváka pohlížet na obyčejné věci neobyčejným způsobem.

Zdroj: <https://www.iumeni.cz/clanky-recenze/recenze/4-5-2018-ivo-sumec-parte-povera/>